

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Kniplerinden

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 287. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich05-shoot-idm140535015599200/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Kniplerinden

fra samme Huus. Kort: hans Velfærd stod paa Spil – den Deel af vores, som han har til sin Disposition, følgerig med. Da han just havde hørt, at jeg vilde reise efter Dig til Italien, besvor han mig, før vor Skyld og sin egen, at undersøge Forholdet, og virke til fælleds Gavn i *Livorno*. Jeg maa uden Ophold afsted. Iil Du hjem, hvor Livets høieste Lykke venter Dig." – Jeg tog ikke lang Tid til at fatte den Beslutning, at følge med min Broder, hvis Helbredstilstand tyktes mig mislig, saavelsom hans Sindstilstand, hvorved han var mindre skikket til at udføre det vigtige Hværv i *Livorno*. Dette sagde jeg ham. Han trykkede, indvilgende, min Haand til det syge Hjerte. Vi rejste, saa fort hans Kræfter tillode det, til *Toulon*; derfra søveis til *Livorno*. – Sagerne hersteds vare snart afgjorte. Handelshuset havde vel lidt Tab ved et Par pludselige Bankerotter; men det var saa solidt, at det derved ikke kunde rodkes. Husumskipperen laa der, havde udlosser, og ladede saa ivrigt, at han om tre til fire Dage kunde være seilklar. Da der, paa denne Aarstid, ikke var at frygte for Storme, bestemte vi os til at gaae med ham; derved kunde spares overordentlig saavel af Penge, som troligt, af Tid.

Som velgjørende Indgreb i min Broders Kummer, overdrog jeg ham een og anden Bestilling, jeg ligesaagodt selv kunde have udført. Saaledes, to Dage før vor Afseiling, havde han været ude at opkjøbe Proviant til os, og bringe den ombord. Da kommer han styrtende ind til mig, som en Vanvittig, med det Udraab: „Hun er her!" – „Hvem?" spørger jeg, forstrækket til Ængstelighed, „*Henriette* – jeg har seet hende – jeg veed hvor hun er – kom med! kom strax! jeg skal vise Dig Huset, gjennem hvis Port hun kjørte ind, tilligemed en anden Dame." – „Bie! Bie!" raabte jeg „I Slobrok og Tøfler kan jeg jo ikke gaae ud." – Medens jeg paaklædte mig, under et aandeligt Hurlumhei af Tanker og Følelser, fløi een Tankke pludselig hen til den franske Fiskerpige, min *Henriette* saa næsten fuldkommen liig, og som jo af en ubekjendt Dame var ført bort fra hiin Gæstgivergaard og ud i den vide Verden. Ja det maatte være hende. – Vi gik, og naaede snart den Gaard, han betegnede mig. Jeg bad ham gaac hen paa en Restauration der nær ved, medens jeg foretog mine Undersøgelser. – Portneren berettede mig, at i anden Etage boede to franske Damer, hvis Navne han ikke kunde udtale. Han sagde mig Nummeret. (Gaarden var nemlig et Hotel for Reisende). – Jeg løb derop, pikkede paa Døren, hørte et fjært „Entrez!" og traadte ind. – Tvende Damer, en

St. St. Blicher

midaldrende og en ung – Himmel! var det *Henriette* eller *Marion*? Hun var elegant klædt – min Tvivl løste hun øieblikkelig, ved den fremnede Mine, hvormed hun hilste. Den Anden hilste ligesaa koldt, og spurgte paa Fransk: Hvem hun havde den Ære at see, og om Hensigten af mit Besøg.

Jeg sagde hende mit Navn og min Hjemstavn. Derefter forklarede jeg: at der i en By, ikke langt fra Mit, levede som Gouvernante en ung Pige, Datter af en fransk Emigrant; at min Broder, som ogsaa var her i *Livorno*, og som kjendte hiin Dame, havde seet de herværende, og fundet en saa overraskende Lighed mellem hende og den yngre af dem, at jeg, som nu fandt det Samme, udbad mig nogle Oplysninger, som rimeligen vilde være af høieste Interesse for Demoiselle *Goelan*. – Aldrig saa snart var dette Navn ude af min Mund, før den Ældre blegnede, og segnede næsten afmægtig ned paa Stolen, og den Yngre blussende sprang hen imod mig med et hæftigt: „*Kolean?*“ siger De.“ – „*Goelan*“ rettede jeg: „men det lyder temmelig eens; og jeg tvivler ikke længere paa, at min Emigrant jo har forandret „*Kolean*“ til „*Goelan*“ som allegorisk Hentydning paa hans Flugt fra *La Manche*; til Nordssens Bredder.“ – *Marion* – thi det maatte være hende – foldede sine Hænder, og lod sine Taarer frit Løb. Den Ældre reiste sig, og trippede, let rystende, hen til Hiins Side. – „Jeg har,“ vedblev jeg, „for ikke længe siden været ved de sørgelige Ruiner af Sløtet *Kolean*; jeg har været i det nedenfor liggende Fiskerteie, har opstøvet og hjemsendt til Datteren hendes Faders *Charles Koleans* Portrait, og kan ikke betænke mig paa at hilse Dem, min skjønoe unge Dame! som *Marion Kolean*.“ – Hun tilnikkede mig Bekræftelse, knælende for Tanten, og reev hendes Haand til Mund og Barm. – Denne reiste sig og krystede hende i sine Arme, og sagde: „Denne Mand er sendt os som en venlig Engel fra Skjæbnens Styrer – Min Herre! hvem jeg er, skal De ogsaa erfare – men ikke i dette Øieblik; vi maac have Ro til at fatte os. – Imorgen, om De behager, see vi Dem paa samme Tid.“ Hun neiede; jeg bukkede, og gik til min Broder, der med Utaalmodighed ventede paa mig. – Han hørte min Beretning, men opfattede den ikke klarligt; han vidste ikke, hvorledes han var vendt i det med disse to forunderlige Søstre: Hvem der var *Henriette*, og hvem der var *Marion*; om de ikke Begge vare Eet, saavel som *Goelan* og *Kolean*. Jeg var ikke uden Frygt for hans gode Forstand. – „Vær nu bare rolig! hvis Du kan,“ siger jeg, „imorgen vil jeg indføre Dig hos *Henriette*